

tás hangzik és ráomlanak a földre. Egyszerre valahányan a nyaka után túrnak.

Rendőrök rohannak és rájuk törnek. Botjaikkal döngetik a rakást, majd hányni kezdik félre őket, mint a kévét a gazda.

Végre kiássák Mátyást, felemelik és nézik.

— Az angyalát, ez osztán rakodó hivatal — dörgöli a hom-

lokát Mátyás, de már taszítják és lökik a rendőrök ki a színről. A kijáratig pofozzák és rugják.

Aztán kidobják a kapun és elkezdődik újra a tánc.

Buján tenyésznek egész éjjel, majd meglepi őket a reggel.

Az Isten feleresztja a napot, de hiába ragyogtatja bármekkora fényvel, mert a hatalomnak nincsen szeme.

REMÉNYIK SÁNDOR

„MIÉRT HALLGATOTT EL VÉGVÁRI?”

Elhallgatott: elmúlt a pillanat,
Melyben — a mélyből — hangja felszakadt.

A nagy Perc hulláma továbbfutott,
Akkor az idővel találkozott.

Kihunyt a máglya. És jól tudta ő:
Az a tűz újból nem törhet elő.

Elhallgatott, mert visszás valami:
Daltalan szívvel tovább dallani.

Elhallgatott, mert új parancsok jöttek,
Új rendelése az otthoni rögnék.

Elhallgatott s a röghöz visszatért,
Mint földműves, — a harc ha véget ért.

A sors kiáltott: válasszatok hát:
A szülőföldet-e, vagy a hazát?

Ő túl régi s mai határokon:
Zászlót bontott egy magyar csillagon.

Hisz abban, ami örökkévaló,
Fegyverrel, csellel ki nem irtható.

Abban, mi bennünk oly magyar s oly mély,
Hogy idegen kéz odáig nem ér.

Nem a mi dolgunk igazságot tenni,
A mi dolgunk csak: igazabbá lenni.

Elhallgatott, — mert vad tusák közül
Immáron Istenéhez menekül.

Vele köt este-reggel új kötést.
És rábizza az igazságtevést.

WASS ALBERT

JÓSKÁÉK ÜNNEPELNEK

Tíz éven át ez jelentette számára a világot: a ház, apró szobáival és fekete zsindeletetejével, a vadszölővel befutott tornác s előtte a virágoskert, az istállók, meg a szűk gazdasági udvar. Azon túl pedig a szántók, meg a rét. Tíz éven át ez volt a világ, meg az élet. Szűk világ és nehéz élet. Küzdés földdel, adóssággal, bajlódás román hivatalnokokkal, kik olyanok voltak éppen, mint a szúnyogok: ha egy rendbeli teleszívta magát, helyet adott újaknak, éheseznek.

Jóska az apjától vette át ezt a világot tíz évvel ezelőtt. Átvette úgy, ahogy adták, mert nem volt mit csináljon egyebet. Magyarok számára nem termett kereset Erdély földjén, élhetés is csak anyyi, amennyi az apáktól jutott. A Jóska apjától bizony nem sok jutott. Annak idejében, harmincöt évvel ezelőtt szép nagy birtokot kapott át a maga apjától, a legöregebbik Jóskától, aki szerényen visszahúzódott fia elől a kisebbikre, Mezővarjasra. Néhány évig vitte jókedvvel a dolgokat. Aztán jöttek a románok, az ezer holdból csak száz maradt meg s a munkakedvből semmi.

Néhány évig még ment valahogyan úgy is. Óriásra nőttek a gyomok abban az időben s könnyű fajsúlyú emberek vagyonoikat szedtek össze néhány nap alatt. Jóska apja is megpróbálta valami autósokkal. Neki nem sikerült. Úgyvédek lapozgatták fel a telekkönyvet s a birtokra súlyos adósság került. S az adósság olyan, mint a tetű. Ha nem irtják ki hamar, szaporodni kezd. És

szaporodott is. Mire Jóska felnőtt, már annyi volt, hogy alig látszott ki a fülük belőle.

Ekkor halt meg Mezővarjason Jóska nagyapja. Tíz évvel ezelőtt, pontosan. Kétszáz hold tiszta, gondmentes föld s egy ház maradt utána. Jóska apja azonnal oda költözött s hagyta Jóskának a gondot, meg a bajt. Még a telekkönyvben is reá hagyta a felét: azt a felét, hova az adósságokat írják. Az istállóban hagyott neki négy sovány ökröt, meg egy lovat, a színben egy rozsdás ekét s törött faboronát. A gabonásban semmit. Így volt ez akkor, tíz évvel ezelőtt.

Azóta sok minden változott. Nehéz munkával s lassan, de a lovak száma felszaporodott négyre, az ökröké tizenkettőre, két tehén is került és nyolc koca. Új istálló épült a régi dűledező pajta helyén, a gabonás új fedelet kapott s megszépültek a ház csorba falai. Jóska közben megházasodott, a virágos kertbe új rózsafák kerültek s két hancúrozó gyermek a tornácra. Termett a föld is, ahogy Isten engedte s az adósság lassan megapadt, már alig volt belőle valami.

Az öregek húsz kilométerre onnan, a másik házban éltek az alatt, Mezővarjason. Csak néha jöttek át, hogy megnézzék s elbírálják a munkát. Hibát mindig találtak, az öregek mindig találnak hibát. Megszólták ezt és azt s jussuk volt hozzá, mert csak a gondot adták át Jóskának, a tulajdonjogot nem. S ezt éreztették is minduntalan, főleg a menyükel. Nehogy túlságosan otthon